

Tämä kirja on arvoitus.

Sen sivuilla on vihjeitä, jotka johtavat jonnekin päin maapalloa
kätketylle avaimelle.ⁱ

Ratkaise, avaa ja tulkitse.

Etsi ja hae.

Ensimmäinen, joka löytää avaimen ja toimittaa sen oikeaan kotiinsa,
saa palkinnoksi kultaa.ⁱⁱ

Kasapäin ikivanhaa kultaa.ⁱⁱⁱ

\$\$\$ Ένα εκατομμύριο δολάρια του χρυσού. \$.^{iv}

ENDGAME

LOPPUPELI

JAMES FREY

JA

NILS JOHNSON-SHELTON

SUOMENTANUT TERO VALKONEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
ENDGAME: THE CALLING

COPYRIGHT © 2014 BY THIRD FLOOR FUN, LLC.
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.
SUOMENKIELINEN LAITOS © TERO VALKONEN JA WSOY 2014

Puzzle hunt experience by Futurruption LLC.
Additional character icon design by John Taylor Dismukes Assoc.,
a Division of Capstone Studios, Inc.
All rights reserved.

Sivulla 13 olevan Homeros-sitaatin suomentanut Otto Manninen.

Sivulla 228 olevat runosäkeet lainattu Ezra Poundin runosta
»Ballad for Gloom» teoksesta *Collected Early Poems*,
copyright © 1926, 1935, 1954, 1965, 1967, 1976
by The Ezra Pound Literary Property Trust.

**Endgame-pelin järjestäjä on Third Floor Fun, LCC, Yhdysvallat.
WSOY ei ole pelin järjestäjä, osallistuja tai rahoittaja eikä millään tavoin vastuussa pelistä.**

ISBN 978-951-0-40695-3
PAINETTU EU:SSA

Suuri osa tästä kirjasta on keksittyä, mutta suuri osa sen sisältämästä tiedosta ei ole. Loppupeli on totta. Ja Loppupelin aika on koittamassa.

Kaikki, koko ajan, joka sana, nimi, numero, paikka, välimatka, väri,
aika, jokaisen sivun jokainen kirjain, kaikki, aina. Niin sanotaan, niin
on sanottu, niin sanotaan vastedeskin. Kaikki.

·Ēl^v 12 12 12^{vi}

Huomautus lukijalle:

Loppupeliin liittyvän arvoituksen vuoksi tämän kirjan alkuteoksessa käytettyjä amerikkalaistyyllisiä mittayksiköjä ei poikkeuksellisesti ole muutettu metrijärjestelmään. Tämän taulukon avulla voit itse muuntaa kirjassa mainitut mitat metrimitoiksi:

1 tuuma = 2,54 cm

1 jalka = 30,48 cm

1 jaardi = 0,9144 m

1 maili = 1,609344 km

1 pauna = 453,6 g

1 pint = 0,473 l

JOS HALUAT PELATA LOPPUPELIÄ

Kirjassa *Endgame – Loppupeli* etsitään kätkeytyä avainta. Kirja on samalla arvoitus. Sen sivuille on kätkeyty vihjeitä, joiden avulla voi löytää jonnekin päin maapalloa kätkeyty avaimen. Vihjeet voivat olla tekstin, kuvien, kirjainkoodien, numerokoodien ja/tai hakutuloksiin, kuvahakuihin, YouTube-videoihin, maantieteellisiin koordinaatteihin, nettisivuihin ja/tai sosiaaliseen mediaan johtavien linkkien muodossa. Kirja voi sisältää tietoja, jotka voivat vaikuttaa vihjeiltä, mutta eivät välttämättä ole sellaisia. Lukijan on itse pääteltävä, mitä tietoja arvoituksen ratkaisemiseksi tarvitaan. Yksittäisen arvoituksen ratkaisu voi johtaa uusiin arvoituksiin, kunnes viimeinen, ratkaiseva arvoitus on selvitetty. Se, joka ensimmäisenä selvittää ratkaisevan arvoituksen, saa avaimen, jolla palkinnon saa haltuunsa. Tähän kirjaan liittyvän pelin palkintona on puolen miljoonan dollarin arvosta kultaa. Arvoitukset voi ratkaista vain pelaajan oman älykkyyden ja taitojen avulla. Pelissä ei ole kysymys arpaonnesta.

Peliin osallistumista varten tarvitaan voimassaoleva Google-käyttäjätunnus. Pelin yksityiskohtaiset säännöt löytyvät englanniksi osoitteesta **endgamerules.com**. Jos et ole vielä täyttänyt 18 vuotta, lue kilpailusäännöt ja oikeudelliset tiedot huolellisesti pelin virallisilta verkkosivuilta vanhempiesi kanssa ja pyydä heiltä lupa osallistua peliin ennen kuin ilmoittaudut siihen.

Voit ilmoittautua osoitteessa **keplerfuturistics.com**

HUOM! Endgame-peli alkaa klo 9.00 EST 7. lokakuuta 2014 ja päättyy, kun arvoitus on ratkaistu tai viimeistään 7. lokakuuta 2016, jos arvoitusta ei ole siihen mennessä ratkaistu.

Endgame-pelin järjestää *Third Floor Fun, LLC* Yhdysvalloissa. WSOY ei ole pelin järjestäjä, osallistuja tai rahoittaja eikä millään tavoin vastuussa pelistä.

Loppupeli on alkanut. Tulevaisuutemme on kirjoittamatta. Meidän tulevaisuutemme on teidän tulevaisuutenne. Se mikä on tapahtuva, myös tapahtuu.

Me kaikki uskomme johonkin näkemykseen siitä, miten me tänne päädyimme. Jumala loi meidät. Ulkoavaruuden oliot lähettivät meidät tänne. Salama halkaisi meidät kahtia, tai me tulimme ulottuvuuksien välisistä ovista. *Miten*-kysymyksellä ei lopulta ole merkitystä. Meillä on tämä planeetta, tämä maailma, tämä maapallo. Me tulimme tänne, me olemme olleet täällä ja me olemme täällä nyt. Sinä, minä, me, koko ihmiskunta. Se, mitä kuvittelet alussa tapahtuneen, ei ole tärkeää.

Loppu sen sijaan. Loppu on.

Tämä on Loppupeli.

Meitä on kaksitoista. Olemme ruumiiltamme nuoria, mutta ikivanhojen kansojen edustajia. Sukumme valittiin tuhansia vuosia sitten. Olemme valmistautuneet siitä lähtien joka päivä. Pelin alettua meidän tulee puntaroida ja ratkoa, liikkua ja murhata. Jotkut meistä eivät ole yhtä valmiita kuin toiset, ja huonommin valmistautuneet kuolevat ensin. Tässä mielessä Loppupeli on yksinkertainen. Yksinkertaista ei sen sijaan ole se, että kun yksi meistä kuolee, se merkitsee myös lukemattomien muiden kuolemaa. Sen takaa Tapahtuma ja kaikki siitä seuraava. Te kaikki kuulutte niihin miljardeihin, jotka eivät ymmärrä. Te olette viattomia sivustakatsojia. Te olette onnekkaita häviäjiä ja epäonnekkaita voittajia. Te olette yleisönä näytelmässä, joka määrää kohtalostanne. Me olemme pelaajat. Teidän pelaajanne. Meidän on pelattava. Meidän täytyy olla yli 13- ja alle 20-vuotiaita. Säännöt määräävät niin, ja asia on aina ollut niin. Me emme ole yliluonnollisia. Kukaan meistä ei osaa lentää, muuttaa lyijyä kullaksi tai parantaa itseään. Kun kuolema tulee, se todella tulee. Me olemme kuolevaisia. Ihmisiä. Me olemme Maan perijät. Meidän tulee ratkaista pelastuksen suuri arvoitus, ja jonkun meistä täytyy siihen kyetä, tai muutoin olemme kaikki tuhoon tuomittuja. Yhdessä me olemme kaikkea mahdollista: vahvoja, lempeitä, siekailemattomia, uskollisia, teräviä, typeriä, rumia,

himokkaita, ilkeitä, arvaamattomia, kauniita, laskelmoivia, laiskoja, ylenpalttisia, heikkoja.

Me olemme hyviä ja pahoja.

Kuten tekin.

Kuten kaikki.

Mutta me emme ole yhtä. Me emme ole ystäviä. Me emme soittele toisillemme, emmekä me lähettele toisillemme tekstiviestejä. Me emme chattaa internetissä tai käy toistemme kanssa kahvilla. Me olemme erillämme ja erossa, ympäri maailmaa. Meidät on kasvatettu ja koulutettu syntymästä saakka tarkka-aistisiksi ja viisaiksi, viekkaiksi ja petollisiksi, siekailemattomiksi ja armottomiksi. Me olemme valmiit mihin vain löytääksemme suuren arvoituksen avaimet. Me emme voi epäonnistua. Epäonnistuminen tarkoittaa kuolemaa. Epäonnistuminen on kaiken loppu, kaikkeen loppu.

Voittaako ylenpalttisuus voiman? Kasvaako typeruus lempeyttä suuremmaksi? Tekeekö laiskuus kauneuden tyhjäksi?

Onko voittaja hyvä vai paha? Sitä ei voi tietää kuin yhdellä tavalla.

Pitää pelata.

Selviytyä.

Ratkaista.

Tulevaisuutemme on kirjoittamatta. Meidän tulevaisuutemme on teidän tulevaisuutenne. Se mikä on tapahtuva, myös tapahtuu.

Kuunnelkaa siis.

Seuratkaa.

Kannustakaa.

Toivokaa.

Rukoilkaa.

Rukoilkaa ankarasti, jos satutte uskomaan siihen.

Me olemme pelaajat. Teidän pelaajanne. Pelaamme teidän vuoksenne.

Tulkaa pelaamaan kanssamme.

Maapallon ihmiset.

Loppupeli on alkanut.

MARCUS LOXIAS MEGALOS

Hafız Alipaşa Sk, Aziz Mahmut Hüdayi Mh, Istanbul, Turkki

Marcus Loxias Megalos on pitkästynyt. Hän ei edes muista pitkästyneisyyttä edeltävää aikaa. Koulu on pitkästyttävää. Tytöt ovat pitkästyttäviä. Jalkapallo on pitkästyttävää. Varsinkin kun hänen joukkueensa, hänen suosikkijoukkueensa, Fenerbahçe, on tappiolla Manisasporille, kuten nyt.

Marcus katsoo katkeran näköisenä televisiota pienessä koruttomassa huoneessaan. Hän on lysähtänyt koreaan mustaan nahkatuoliin, joka tarttuu ihoon aina kun hän nousee ylös. On ilta, mutta Marcus pitää valot pois päältä. Ikkuna on auki. Kuumuus puskee sisään ahdistavana aaveena samalla kun Bosporinsalmen äänet – laivojen torvien pitkät matalat tööttäykset, poijujen kellot – kantautuvat jyristen ja kilisten yli Istanbulin.

Marcuksella on yllään löysät mustat salihousut eikä paitaa. Hänen 24 kylkiluutaan erottuvat ruskettuneen ihon alta. Hänen käsivartensa ovat jänteikkäät ja kovat. Hänen hengityksensä on vaivatonta. Hänen vatsansa on piukka, hänen hiuksensa ovat erittäin lyhyet ja mustat ja hänen silmänsä ovat vihreät. Hikikarpalo valuu nenänkärkeen. Tänä iltana koko Istanbul hautuu, Marcus muiden mukana.

Hänellä on sylissään kirja, ikivanha ja nahkakantinen. Sanat sen sivuilla ovat kreikkaa. Avoimella sivulla on paperinpala, johon Marcus on kirjoittanut englanniksi: *Synnyin Kreetan maall' avaralla, se mulla on alku; taattoni siell' oli vauras mies.* Hän on lukenut vanhan kirjan vaikka miten moneen kertaan. Se on tarina sodasta, tutkimusmatkasta, petoksesta, rakkaudesta ja kuolemasta. Se hymyilyttää häntä joka kerta.

Mitpä Marcus ei olisi valmis tekemään päästäkseen omalle matkalleen, paetakseen tympeän kaupungin painostavaa kuumuutta. Hän kuvittelee eteensä loputtomana avautuvan meren, iholle viileän tuulen, taivaanrantaan seikkailuja ja vihollisia.

Marcus huokaisee ja koskettaa paperinpalaa. Toisessa kädessä hänellä on 9000 vuotta vanha veitsi, joka on tehty yhdestä Knossoksen tulissa taotusta pronssinpalasta. Hän laskee sen terän ja antaa kärjen painua vasten oikeaa kyynärvarttaan. Hän painaa veistä, muttei niin että iho menisi rikki. Hän kyllä tuntee veitsen rajat. Hän on harjoitellut sillä niin kauan kuin on kyennyt sitä pitelemään. Hän on nukkunut se tynynsä alla kuusivuotiaasta lähtien. Hän on tappanut sillä kanoja, rottia, koiria, kissoja, sikoja, hevosia, haukkoja ja lampaista. Hän on tappanut sillä 11 ihmistä.

Hän on 16-vuotias, parhaassa iässä peliin. Jos hän täyttää 20, hänestä tulee liian vanha. Hän haluaa pelata. Hän mieluummin kuolee kuin tulee liian vanhaksi pelaamaan.

On kuitenkin lähes mahdotonta, että hän saisi tilaisuutensa, ja hän tietää sen. Sota ei koskaan löydä Marcusta niin kuin se löysi Odysseuksen. Mitään suurta matkaa ei tule.

Hänen sukunsa on odottanut 9000 vuotta. Siitä päivästä lähtien kun veitsi taottiin. Se voi hyvin joutua odottamaan vielä toiset 9000 vuotta, kauan sen jälkeen kun Marcusta ei enää ole ja kirjan sivut ovat lahonneet.

Niinpä Marcus on pitkästynyt.

Television väkijoukko hurraa, ja Marcus kohottaa katseensa veitsestä. Fenerbahçen maalivahti on kiskaissut kaaripallon oikealle laidalle, ja roteva keskikenttäpelaaja pukkaakaan sitä. Pallo pomppaa eteenpäin, yli puolustuslinjan, kohti viimeistä kahta miestä Manisasporin maalivahdin edessä. Pelaajat syöksyvät kohti palloa ja hyökkääjä pääsee niskan päälle, on yksin läpi 20 metrin päässä maalista. Maalivahti valpastuu.

Marcus nojautuu eteenpäin. Pelikellon lukema on 83.34. Fenerbahçe ei ole vielä tehnyt maalia, mutta jos se onnistuisi näin dramaattisesti, se

olisi ainakin osittainen kasvojen pelastus. Vanha kirja liukuu lattialle. Paperinpala irtoaa sivulta ja leijuu kuin putoava lehti. Väkijoukko alkaa nousta. Äkisti taivas kirkastuu aivan kuin jumalat, itse taivaan jumalat, olisivat laskeutumassa auttamaan. Maalivahti perääntyy. Hyökkääjä kokoaa itsensä ja laukaisee, ja pallo sinkoaa liikkeelle. Kun se iskeytyy verkkoon, koko stadion valaistuu ja väkijoukko huutaa, ensin maalin tuottamaa riemua mutta heti sen jälkeen kauhua ja hätää – syvää, aitoa ja todellista kauhua ja hätää. Valtaisa tulipallo, jättimäinen meteori, räjähtää väkijoukon yllä ja jyrää halki kentän, tuhoaa Fenerbahçen puolustuksen ja iskeytyy stadionin pääkatsomosta läpi.

Marcus tuijottaa silmät suurina. Hän katsoo täyttä tuhoa.

Kysymyksessä on amerikkalaisista katastrofielokuvista tuttu kaaos. Puoli stadionia, kymmenettuhannet ihmiset, kuolleita, palamassa, ilmiliekeissä, tulella.

Se on kauneinta mitä Marcus on koskaan nähnyt.

Hän hengittää rajusti. Hiki valuu otsalta. Ihmiset ulkona huutavat, kirkuvat. Nainen vaikeroi kahvilassa hänen alapuolelleen. Sireenit ulvovat Bosporinsalmen ikivanhassa kaupungissa Marmarameren ja Mustanmeren välissä.

Televisiossa koko stadion on liekeissä. Pelaajat, poliisit, katsojat ja valmentajat juoksevat ympäriinsä kuin vauhkoontuneet tulitikut. Selostajat huutavat apua, Jumalaa, koska eivät saata käsittää tapahtunutta. Ne, jotka eivät ole vielä kuolleita tai kuolemassa paraikaa, talloivat toisiaan yrittäessään paeta. Seuraa toinen räjähdys, ja ruutu pimenee.

Marcuksen sydän tahtoisii pompata ulos rinnasta. Marcuksen aivot ovat yhtä kuumat kuin jalkapallokenttä. Marcuksen vatsa on täynnä kiviä ja happoa. Hänen kämmenensä tuntuvat kuumilta ja tahmeilta. Hän katsoo alaspäin ja näkee painaneensa ikivanhan terän kyynärvarteen, veri valuu tuolille ja kirjalle. Kirja on pilalla, mutta sillä ei ole merkitystä; hän ei tarvitse sitä enää. Tästedes Marcuksella on oma odysseiansa.

Marcus kääntyy katsomaan televisiota, joka on pimeänä. Hän tietää että jokin odottaa häntä hävityksen keskellä. Hänen on löydettävä se. Yksi pieni pala.

Itselleen, suvulleen.

Hän hymyilee. Tätä hetkeä varten Marcus on harjoitellut koko elämänsä. Aina kun hän ei harjoitellut, hän haaveili koollekutsusta. Hurjimmatkaan tuhokuvitelmat, jotka hänen teini-ikäinen mielikuvituksensa oli sepittänyt, eivät olleet mitään sen rinnalla, mitä Marcus tänä iltana näki. Meteori tuhosi jalkapallostadionin ja surmasi 38 676 ihmistä. Legendojen mukaan ilmoitus olisi suuri tapahtuma. Legendoista on kerrankin tullut kaunista todellisuutta.

Marcus on halunnut ja odottanut Loppupeliä koko elämänsä, valmistautunut siihen. Hän ei ole enää pitkästynyt, eikä myöskään pitkästy ennen kuin joko voittaa tai kuolee.

Nyt se on alkanut.

Hän tietää sen.

Nyt se on alkanut.

CHIYOKO TAKEDA

22B Hateshinai Tōri, Naha, Okinawa, Japani

Chiyoko Takeda herää pienen tinakellon kolmeen helähdykseen. Hänen päänsä kierähtää sivulle. Hänen digitaalikellonsa näyttää 5.24. Hän ikuistaa sen mieleensä. Ne ovat nyt painavia numeroita. Merkittäviä. Hän ajattelee, että kyseessä on sama asia kuin ihmisillä, jotka antavat merkityksen sellaisille numeroyhdistelmille kuin 11.03, 9.11 tai 7.07. Hän näkee loppuelämänsä ajan numerot 5.24, ja niillä on hänen loppuelämänsä ajan painoa, merkitystä, sisältöä. Chiyoko kääntyy pois sivupöydän kellosta ja tuijottaa pimeyteen. Hän makaa alasti peittojen päällä. Hän nuolaisee täyteläisiä huuliaan. Hän tutkiskelee katon varjoja aivan kuin sinne voisi ilmaantua viesti.

Kellon ei olisi pitänyt soida. Ei hänelle.

Hänelle on kerrottu koko hänen elämänsä ajan Loppupelistä ja hänen omalaatuisesta, huikeasta suvustaan. Ennen kellon soittoa hän oli 17-vuotias tyttö, kotona opiskellut hylkiö, loistokas purjehtija ja navigoija, pätevä puutarhuri, ketterä kiipeilijä. Symbolien, kielen ja sanojen taitaja. Merkkien tulkitsija. Salamurhaaja joka hallitsi *wakizashin*, *hojon* ja *shurikenin* käytön. Nyt kello on soinnut ja hän tuntee olevansa satavuotias. Hän tuntee olevansa tuhatvuotias. Hän tuntee olevansa 10000-vuotias ja vanhenevansa sekunti sekunnilta. Vuosisatojen raskas paino puristaa häntä.

Chiyoko sulkee silmänsä. Pimeys palaa. Hän haluaa olla jossain muualla. Luolassa. Veden alla. Maapallon vanhimmassa metsässä. Mutta hän on täällä, ja siihen on tottuminen. Pian pimeys on kaikkialla, ja kaikki myös tietävät sen. Hänen on otettava se haltuun.

Ystävystyttävä sen kanssa. Rakastettava sitä. Hän on valmistautunut 17 vuoden ajan ja hän on valmis, vaikkei ikinä halunnut tai odottanut tätä. Pimeyttä. Siitä tulee kuin rakastava hiljaisuus, mikä on Chiyokolle helppo asia. Hiljaisuus on osa hänen olemustaan, ydintään. Hän nimittäin kuulee, mutta hän ei ole koskaan puhunut. Hän katsoo ulos avoimesta ikkunasta, hengittää. Yöllä satoi, ja hän tuntee kosteuden nenässään, kurkussaan ja rinnassaan. Ilma tuoksuu hyvältä.

Hänen huoneeseensa johtavaan liukuoveen koputetaan kevyesti. Chiyoko käy istumaan länsimaiselle sängylleen kapea selkä ovelle päin. Hän polkee jalkaa kahdesti. Kahdesti tarkoittaa *Tule sisään*. Kuuluu miten puu liukuu puuta vasten. Miten liukuovi pysähtyy. Sitten vaimeat askeleet.

»Soitin kelloa», hänen setänsä sanoo pää syvään painettuna, suoden nuorelle pelaajalle suurimman kunnioituksensa, kuten tapa on, kuten sääntö määrää. »Oli pakko», hänen setänsä sanoo. »He ovat tulossa. Kaikki.»

Chiyoko nyökkää.

Setä pitää päänsä painettuna. »Olen pahoillani», setä sanoo. »Aika on tullut.»

Chiyoko kopauttaa jalkaansa lattiaan viisi kertaa epätahdissa. *Selvä. Lasi vettä.*

»Aivan, ilman muuta.» Hänen setänsä perääntyy ovesta takaisin ulos ja menee hiljaa pois. Chiyoko nousee seisomaan, haistaa ilmaa uudelleen ja kävelee ikkunalle. Kaupungin valojen vaimea kuulto heijastuu hänen vaalealle iholleen. Hän katsoo Nahaa. Siellä näkyy puisto. Sairaala. Satama. Meri, musta, leveä ja tyyni. Hän tuntee kepeän tuulen. Palmut suhisevat hänen ikkunansa alla. Matalalla roikkuvat harmaat pilvet alkavat vaalentua, aivan kuin avaruusalus olisi tulossa vierailulle. *Vanhat ovat varmaan jo hereillä*, Chiyoko ajattelee. *Vanhat ihmiset heräävät aikaisin*. Heillä on jo edessään teetä, riisiä ja säilöttyä retiisiä. Munia, kalaa ja lämmintä maitoa. Jotkut muistavat vielä sodan. Taivaalta tulleen tulen, joka tuhosi

ja hävitti kaiken. Ja salli uudelleensyntymän mahdollisuuden.

Tulevat tapahtuvat muistuttavat heitä varmasti niistä ajoista. Mutta uudelleensyntymä? Heidän henkiinjäämisensä ja tulevaisuutensa riippuu täysin Chiyokosta.

Koira alkaa haukkua vauhkona.

Linnut sirkuttavat.

Auton varashälytin alkaa soida.

Taivas muuttuu sokaisevan kirkkaaksi ja pilvet hajoavat alaspäin, kun valtava tulipallo räjähtää kaupungin laidalla. Sen kärventävä vana iskeytyy hirveällä metelillä venesatamaan. Suuri räjähdys ja tulikuuma höyrypilvi valaisevat varhaisaamun. Sade, joka koostuu tomusta, kivistä, muovista ja metallista, alkaa piiskata Nahaa. Puita kuolee. Kaloja kuolee. Lapsia, unelmia ja omaisuuksia kuolee. Onnekkaat menehtyvät kesken uniensa. Onnettomat palavat tai haavoittuvat. Aluksi sitä luullaan maanjäristykseksi.

Mutta ihmiset kyllä ymmärtävät ennen pitkää.

Se on vasta alkua.

Roinaa lentää ympäri kaupunkia. Chiyoko aistii oman palansa olevan tulossa. Hän ottaa pitkän askeleen pois ikkunalta, ja makrillin muotoinen kirkas kekäle lentää lattialle ja polttaa tatamiin reiän. Hänen setänsä koputtaa jälleen ovelle. Chiyoko polkee jalkaa kahdesti. *Tule sisään.* Ovi on edelleen auki. Setä pitää päänsä painettuna astuessaan hänen viereensä ja ojentaa hänelle ensin yksinkertaisen sinisen silkkikimonon, jonka hän vetää päälleen, ja sen jälkeen lasillisen erittäin kylmää vettä.

Hän kaataa veden kekäleelle. Se sihisee ja höyryää, vesi alkaa kiehua saman tien. Jäljelle jää kiiltävä ja musta rosoinen kivi.

Hän katsoo setäänsä. Setä katsoo takaisin, silmät ovat surulliset.

Silmissä on vuosisatojen mittainen suru siitä, että moni elämä on pian loppumassa. Hän kumartaa sedälle kiitoksen merkiksi. Setä yrittää hymyillä. Setä oli ennen hänen kaltaisensa, odotti Loppupelin alkua, mutta se ohitti sedän, aivan kuten se oli ohittanut lukemattomat muut tuhansien ja taas tuhansien vuosien ajan.

Mutta Chiyokolle kävi toisin.

»Olen pahoillani», setä sanoo. »Sinun ja meidän kaikkien puolesta. Se mikä on tapahtuva, myös tapahtuu.»

MAAILMA. NYT. TÄNÄÄN. HUOMENNA.
LOPPUPELI ON TOTTA,
JA LOPPUPELI ON JO ALKANUT.
TULEVAISUUS ON YHÄ KIRJOITTAMATTA.
SE MIKÄ ON TAPAHTUVA MYÖS TAPAHTUU.

Kaksitoista teini-ikäistä pelaajaa,
Maan ikivanhojen kansojen edustajaa.
Heistä periytyy koko nykyinen ihmiskunta.
Heidän sukunsa valittiin jo tuhansia vuosia sitten.
Siitä lähtien he ovat joka päivä valmistautuneet
omaan odysseiaansa.
Yliluonnollisia he eivät suinkaan ole.
Kukaan heistä ei osaa lentää, muuttaa lyijyä kullaksi
tai parantaa itseään.
Kun kuolema koittaa, se todella koittaa, ja se koskee
niin heitä kuin meitäkin.
He ovat Maan perijöitä, joiden on yksin ratkaistava
pelastuksen suuri arvoitus.
Jonkun heistä täytyy siihen kyetä
– muutoin olemme kaikki tuhoon tuomittuja.

LUE KIRJA.
LÖYDÄ VIHJEET. RATKAISE ARVOITUS.
VAIN YKSI VOI VOITTA.
LOPPUPELISSÄ ON AINOASTAAN YKSI SÄÄNTÖ:
SÄÄNTÖJÄ EI OLE.

ISBN 978-951-0-40695-3

